

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Zinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrletno: K 3000.—

Za Jugoslavijo

četrletno: 15 Din.

Posamezna številka 400 kron.

Leto III.

Dunaj, 7. februarja 1923.

Št. 6.

Vsem slovenskim Koroščem!

Dne 7. marca bo ljudsko stetje.

Navesti bo treba: a) jezikovno pripadnost (Sprachliche Zugehörigkeit), jezik, v katerem kdo misli in ki ga najrajši govori; b) znanje nemščine.

Slovenskim Koroščem.

Ne veljajo te besede samo onim, ki so jih klicali „čuše“, tudi ne samo onim, ki so jih nazivali „nemčurje“, te vrste naj bero in premislijo „slovenski Korošci!“

Bil je čas, ko si bil majhen, slab otrok. Sedla je mati na posteljo, te posadila na krilo in te učila: „Oče naš, kateri si v nebesah...“ Rastel si, hodil v šolo, prišel v mesto. Naučil si se nemščine, govoril si jo skoro rajši kakor slovenski. Al' ko si priromal domov, stopil v soboto na večer s fanti na vas, ste zapeli domačo, našo pesem. Lepa, najlepša je bila ta naša slovenska pesem.

Ziljani, pod lipo ste peli in še poje te tisto: „Tam, kjer teče bistra Zila...“ In tam so tudi besede:

Slovenska mat' me je rodila,
na svojih prsih me dojila.
Slovenske pesmi je prepevala,
ko me je dete majhno zibala.

Rožani in Podjunčani, že davno ste peli tisto:

Slovenski smo fantje, pri Dravci doma,
slovenskega duha, slovensk'ga srca!“

Ne pravim, da ste pozabili na to, da ste Slovenci! Moj Bog, samo majhni prepiri so bili med nami, nekemu je ugajala ta država bolj, drugemu ona. Kregali smo se med seboj, sosedi, rojaki, Korošci. In trpeli smo sami, sedaj eni, sedaj drugi. To naj mine! Vse difference naj izginejo, bodimo složni in luštni koroški Slovenci!

Kmetje od Šmohora doli do Libelič, od Karavank do Gozdanj in Grebinja, vendar ne boste trdili, da ste Nemci. Znete tudi nemški, a žinjate in govorite le najrajši po domače, slovenski.

Uradniki in purgarji iz Šmohorja, Beljaka in Celovca naj bi prišli k vam po jajca in piščeta, a učijo naj se slovenski in prosijo slovenski, zakaj bi morali vi zavoljo njih, ki vas rabijo, lomiti nemščino? Delavci iz Maloš in Bekštanja, Področice, Bistrice in Borovelj, iz Reberce, Vetrinja in Št. Ruprehta pri Celovcu, tisti ki vas tlačijo in postavljajo z „Abbauom“ v revščino, so Nemci. Vi ste Slovenci, a hočete samo zavoljo te gospode biti Nemci? Neumnost! Je že bilo od nekdaj v naših ljudeh nekaj, da so se sramovali govoriti „po našem“, slovensko. Nemški je bilo bolj „nobel“, seveda. Pa zakaj? Ker je to trobila stara Avstrija in vas ni pustila, da bi bili Slovani. Toda vedno več se sliši v svetu o Slovanih. Velika Nemčija se naslanja na še večjo „matjuško“ Rusijo. Rusi so Slovani, Slovenci smo njih bratje. In iz nas Slovanov izhaja nov svet, svet miru in ljubezni med narodi in ljudmi.

Zato se ne sramujmo tega, da smo Slovenci. Vsakemu dostojno, al' tudi korajžno povejmo v obraz: „Slovenska mat' nas je rodila“.

Bratje in sestre ne spite!

Zadnjico. Tuintam obiščemo Joškota, ki rad cigarete deli, včasih celo zajdemo v kako gostilno. A začne je le redko, kaj boš — nema dosti cveka. Tudi v bogoslovje hodimo na posete k našim bogoslovcem. O šoli bi vam lahko mnogo povedal. In med tem še mnogo zanimivega, pa saj itak že vse veste. Profesorji so, njim na čast rečeno, dovolj obzirni napram nam, tudi z nemškimi sošolci se dobro razumemo, nemčurske dijake pa odkrito preziramo. Gimnazija kakor tudi pouk sta popolnoma nemška; sicer imamo dvakrat na teden slovenščino — popoldan. Pustimo šolo pri miru, saj imamo dejansko že preveč opraviti z njo. Takole po večerih zahajamo večkrat v gledališče. Če ste radovedni — tam v „Studentenparterre“ nas najdete. Dobro nam ugajajo vse tiste opere, operete, šaloigre in slične predstave. Nečesa pa ne pozabim več. Bilo je na obletnico glasovanja. Zvečer v gledališču. Na dnevnem redu je bil znani celovski „Trachtenzug“, seveda v filmu, in nato še neka igra. Film je kazal posamezne slike iz spreveda, izmed teh pa je ena, ki se mi tako dopade in noče iz spomina: Nemec in Slovenec stopita na oder, pijeta iz skupne čaše ter se nato objameta v znak bratstva in lju-

Avstrijski Čehoslovaki.

Na ozemlju avstro-ogrske monarhije so nastale z njenim razpadom leta 1918 narodne države. Toda državnih mej ni bilo mogoče potegniti tako, da bi vsi pripadniki enega naroda pripadali k svoji narodni državi. Od tega trenutka pa moramo poleg narodne večine v državi govoriti tudi o narodnih manjšinah. Mirovne konference so se tega v popolnem obsegu zavedale ter zagotovile tudi narodnim manjšinam svoje pravice. V naši državi nam je posebno upoštevati poleg židov, ki bodo že kmalu tvorili državno večino, 3 slovanske manjšine: avstrijske Čehoslovake, koroške Slovence in gradiščanske Hrvate.

Z razvojem industrije v zadnjih stoletjih na Dunaju je raslo tudi število Čehoslovakov. To pa ne opažamo samo na Dunaju, ampak v vseh večjih industrijskih središčih, kakor v St. Pölten, Linzu, Berndorfu in še celo v Gradcu. Češki delavci so bili za delo zelo priljubljeni in posebno rokodelci, kakor čevljarji, mizarji, krojači, so bili nadvse iskani. Izven Dunaja ne najdemo več vezanih češkoslovaških selišč, ker so taka itak večinoma pripadla Češkoslovaški republiki, pač pa vidimo posamezne vasi, kjer so Čehoslovaki še vedno v večini. Mnogo najboljših čeških delavcev z družinami je odrinilo po razpadu stare države nazaj v svojo domovino, ker se jim tam obeta boljša bodočnost. Kljub temu izseljevanju, ki se je zadnji čas vsled valutarnih razlik ustavilo, so dobili Čehoslovaki pri volitvah v ustavodajno skupščino l. 1919 67.000 glasov. Ako prištejemo minimalno vsakemu volivcu 3 do 4 nevolivce, ki radi mladostni ali radi češkoslovenskega državljanstva niso mogli voliti in kljub temu živijo na Dunaju, pridemo nehote čez 200 tisoč. To bi bili seveda samo narodno zavedni Čehi, brez narodnih odpadnikov. Prav objektivne cenitve pa navajajo, da je samo $\frac{2}{3}$ Čehov šlo s češkimi strankami — to večinoma radi tega, ker

bezni, ki naj vlada med nemškim in slovenskim narodom. Li ni ta poteza Nemcev čudno ironična, kajti resnica je povsem drugačna. Sedaj nas niti kot Slovence nočejo priznati in le nočejo slišati o nikakih pravicah, katere bi nam postavno morali pustiti. Nisem naroden fanatik, spoštujem prave značajne Nemce, a tiste Nemce, ki skušajo našemu narodu odjesti še zadnjo skorjico kulture, moram sovražiti.

To je torej slovenska srednješolska mladež v Celovcu. Še lahko stavite na njo vaše nade, po naših žilah polje še vroča kri. Toda stariši, naraščaj po številu pojema. Vsako leto je manj gimnazijcev prvošolcev. In to le slovenskih, nemških prej več kot manj. Ne pozabite enega: Dajte vaše sinove, če le količkaj mogoče, v srednjo šolo! Ne zbojte se stroškov, gotovo se ne boste kesali, njim bo to v prid, vam v ponos, koroškim Slovence v pomoč. S seboj jim izročite le dvoje: zavest, da so sinovi slovenskih starišev in veselje do študija. Mi jih bomo z veseljem sprejeli v našo sredjo Gorje pa, če ne bo naraščaja. Narod brez voditeljev, brez inteligence, bo nezmožen življenja, bo mrtva masa.

PODLISTEK

Mi v Celovcu.

Zadnjič ste čuli o naših g. tovariših na Dunaju, ki rum pijejo in repico jedo. Za temi pa nočemo ostati mi srednješolci v Celovcu, saj imamo dovolj korajže in poguma.

Kakih dvajset nas je: Rožanov, Zilanov in Podjunčanov. Od teh jih je večina v Marijanišču, v tisti veliki rudeči hiši. Imajo precej enolično življenje. Kakor oni na Dunaju, tako tudi ti čompe lupijo in požgano juho srkajo. Razun tega pa še pridno molijo in v parih na sprehod marširajo. Pa so le idealni ti naši fantje! Samo premalo korajže imajo in lačni so včasih.

Ostali pa smo po mestu razkropljeni. No, živimo precej fidel. Gotovo vam je že znan tisti debeli Šimen, saj ga poznajo po celem Koroškem in Kranjskem zaradi njegove obilne navihanosti ali bolje rečeno — navihane obilnosti. Imenitno se zabavamo, če ne predejo pajki po žepih. Pozimi imamo krasno drsališče na kanalu, poleti pa hladno jezero in

so vse stranke šle skupno na volišče in ekstremni socialdemokratje niso hoteli voliti za listo, kjer je zastopana tudi katoliška stranka, pripadniki zadnje so si zopet mislili, da ne morejo voliti s socialdemokrati. Pri teh volitvah so dobili Čehi zastopnika Dvořáka v narodno skupščino. Pri zadnjih volitvah pa je število volivcev vsled izseljevanja nekoliko nazadovalo tako, da niso več dobili zastopnika v narodno skupščino, čemur pa je predvsem kriva razdelitev mesta na 7 volivnih okrajev, pač pa so dobili 8 zastopnikov v dunajskem deželnem zboru.

Nehote pridemo do šolskega vprašanja, če li godi dunajskim Čehom v tem oziru tako slabo kot nam, ko se še slavna celovška vlada ni dokopala do te misli, da se bode tudi ona morala prilagoditi raznim pogodbam in predpisom.

Čehoslovaki so v tem oziru bolj srečni. Oni imajo na samem Dunaju 15 javnih ljudskih šol, torej skoraj v vsakem okraju Dunaja. Poleg tega imajo Čehi velezaslužno šolsko društvo „Komenský“, ki ustanavlja privatne šole in šteje danes 8 ljudskih, 3 meščanske šole, realno gimnazijo z 446 učenci in dvorazredno trgovsko šolo. V vseh teh ljudskih šolah je bilo preteklo leto nad 7000 čeških otrok. Le vztrajnosti svojih zastopnikov v mestnem šolskem svetu imajo pripisovati navedene uspehe. Zadnji čas sta dobila dva češka poslance pravico, nadzorovati pouk v javnih čeških šolah. Vse one učitelje, ki niso bili popolnoma zmožni češkega jezika, je morala vlada na pritisk od češke strani odstaviti.

Oglejmo si malo češke stranke. Največja in najmogočnejša je stranka češkoslovaških socialdemokratov, ki ima v dunajskem deželnem zboru pet poslancev (Machát, Vavroušek, Fiala, Hanza in Haša). Njihovo glasilo so „Dělnické Listy“, ki štejejo nad 15 tisoč odjemalcev. Češkoslovaški socialisti, prej narodni socialisti, ki pa se danes po svojem programu ne ločijo več od socialdemokratov, imajo poslanca Klimeša in tednik „Videňské Listy“. Za temi pride kat. ljud. stranka s poslancem Ružička in s tednikom „Pravda“. Obrtniška stranka ali „Živnostenská strana“ ima poslanca Bucharja in ima skupno z narodnimi demokrati list „Videňský Deník“. Poleg omenjenih imamo še dve stranki brez poslancev: Agrarna stranka in komunistična stranka. Glasilo zadnje je „Průkopník Svobody“.

Razven navedenih dnevnikov in tednikov imajo Čehi še nekaj znanstvenih revij: „Dunaj“ („Donava“, manjšinski list), „Odborář“ (obrnitiški list), „Utěcha“ (mladinski list), „Illustrované Noviny“, „Boj“ (list za socialistično mladino).

Na tem mestu je dobro omeniti češke tiskarne, iz katerih se širi narodni tisk. Prva je „Lidová knihtiskárna“, kjer se tiska tudi naš „Koroški Slovenec“, tiskarna „Melantrich“ in Hrazdira. Čehi imajo na Dunaju več posojilnic in hranilnic; med temi so največje „Slovanská“, „Videňská“ in „Dělnická a živnostenská záložna“, „Živnostenská banka“ in banka „Hermes“.

(Dalje sledi.)

SVETOVNA POLITIKA

Antanta razpada in s tem izgubljajo mirovni sklepi svojo veljavo. Mir, sklenjen s Turčijo, je sam ob sebi razpadel. Angleži in Turki so se hoteli poravnati na konferenci v Lozani, a ta se je razletela. Angleški zastopnik je že odpotoval. Angleži in Grki se pripravljajo na eni, Turki, s katerimi simpatizirajo Francozi, na drugi strani.

Kočljiva točka, v kateri se antanta med seboj ne strinja, je francoska zasedba Porurja. Francozi so zasedeno ozemlje popolnoma odrezali od Nemčije. Vršni se nadaljno zasedanje. Na vrsto je prišla Badenska, kjer so Francozi vkorakali v več mest (Offenburg). V nevarnosti je vsa južna Nemčija.

Avstrijski zvezni kancler dr. Seipel se je vrnil iz Pariza z ugodnim poročilom, da je kredit za Avstrijo popolnoma zasiguran.

V soboto 3./II. je prišel v Celovec bivši nemški generalissimus Ludendorff, kamor ga je povabil nemški Bauernbund na svoje zborovanje. Ko se je hotel s kolodvora peljati v mesto, so pred kolodvorom zbrani socialni

demokratje začeli kričati: „Massenmörder, Bluthund“, in slične psovke. Nacionalisti jim niso ostali dolžni in vpili: „Sausozi, Judenhelfer“ itd. Prišlo je do pretepa, 10 delavcev je dobilo poškodbe. Socialisti so skušali priti tudi v dvorano, kjer se je vršilo zborovanje, a se jim ni posrečilo. Pač pa so pred hotelom „Moser“, kjer je Ludendorff stal, mu večkrat pretili in ga psovali. Ludendorff se je peljal v spremstvu Schumya tudi v Velikovec in Rož, da si je ogledal kraje bojev iz l. 1919.

Vsem, ki še niso plačali naročnine! Pri onih, kjer je na ovitku naznačen dolg, je zaračunana naročnina do 31./III. Naročnina se vplačuje vnaprej. Kdor je že plačal in ima položnice, naj jih porabi za tiskovni sklad ali shrani za pozneje.

DOMAČA POLITIKA

Bilčovs. Rožani pravijo, da smo mi Bilčovščani Gorjanci. No, pa saj smo res precej bližje neba nego oni v dolini. In ko tako gledamo pred nami ta lepi Rožni dol, se nam vendar nekač črno zdi, kaj vse se tam godi. Slišimo, da se organizira po raznih krajih „Heimatschutz“, drugod zopet delavski bataljoni govori se celo, da imajo te organizacije tudi orožje. „Arbeiterbatalione“ tvorijo socialisti. Heimatschutz je pa sestavljen iz gospodarskih strank. Socialisti se oborožujejo, da bi svoje zahteve, katere bi ne mogli z lepa, uveljavili z silo. Nasprotno pa hoče „Heimatschutz“ nastopiti v takem slučaju proti njim. Pri nas ni ne ene, ne druge teh organizacij, a vendar če človek vso stvar globlje premisli, pride do vprašanja: Čemu vse to? V svojem domačem kraju, v svoji rodni vasi vidimo, da se oborožujejo ljudje ene krvi, enega jezika. Brat se vadi v rabi orožja, da bi ga rabil proti bratu. Saj so večinoma (vsaj v Rožu) v teh organizacijah rojeni Slovenci. Pri Arbeiterbataljonih so sami delavci, torej ljudje, ki si z žuljavo roko služijo svoj kruh. Na drugi strani zopet, pri Heimatschutzu, vidimo gospodarje, kmete, kmečke sinove in celo hlapce. Torej zopet ljudi, kateri tudi v potu svojega obraza pridelujejo vsakdanji kruh. In če bi res prišlo do tega, da bi kje počila puška, gotovo bi ta odmev ne zadonel samo v Rožu, ampak po celi Koroški. In kdo bi tedaj žrtvoval kri in mogoče tudi življenje, nihče drugi kot vi delavci. K delavcem pa se šteje tudi kmet. Gospoda pa, ki vas danes sčuje enega proti drugemu, se bi vam smejala. Oni, ki so pred tremi leti s tako vnemo širili idejo. Korošci, ljubite svojo domovino, hočejo s tem, da vas sčujejo enega proti drugemu, ravno to domovino s tem svojim početjem napraviti nesrečno. Dokler ne prodre ideja, da se mora združiti vse kar živi od dela svojih rok, naj bo kmet ali delavec, nas bo zmiraj izsesaval kapitalizem. Pretirane zahteve delavstva naj bi se umaknile in dale prostora ideji krščanskega socializma. Na drugi strani naj pa tudi zavlada misel, da vsako delo je vredno svojega plačila. Na tej podlagi bi se dalo vse vravnati brez obojestranskega oboroževanja. Mi Bilčovščani se pa že tako brez orožja priglihomo.

Bretonci in koroški Slovenci. Kaj pa imajo ti dvoji med seboj opraviti? Kdo so to, Bretonci? bo ta ali oni vprašal. Bretonci ali Bretonsko je dežela na Francoskem, nekaj polotok, najzapadnejši del Francije. Tam živijo ljudje, ki še govorijo stari keltski ali bretonski jezik, ki je popolnoma različen od francoskega. Toda Francozom ne pade v glavo, da bi keltskim Bretoncem vzeli njihov materni jezik in jih pofrancozili. Bretonci so zelo verni in pobožni ljudje. A v njihovih cerkvah se oznanjuje beseda božja le v domačem bretonskem jeziku. Nihče jim ne vsiljuje francoske pridige in francoskega petja. Slikar Holanec W. Verkade piše v svojih spominih „Nemir k Bogu“ takole o Bretoncih: „... tretjo nedeljo sem vzel stol, ga nesel v cerkev in se vsedel na moško stran, tik pred obhajilno mizo. Med bretonsko pridigo, od katere nisem razumel nobene besede, sem listal po svojem molitve-

niku.“ — V Saint Nolfu, bretonski vasi, je bil ravno misijon. Verkade piše: „V glavni cerkvi so pridigali bretonsko, v kapeli sv. Ane francosko. Nihče, ki je razumel bretonsko, ni smel prisostvovati francoskim pridigam.“ — Kako nežni ozir in skrb za materni jezik Bretoncev! A kaj se godi v zadnjem času pri nas? Ljudem so začeli vsiljevati v cerkvi jezik, ki ni naš materni jezik, začeli so vsiljevati tuj jezik vsem cerkvenim navadam in predpisom. Na Francoskem že skoro pretirana skrb, da bi kdo besedo božjo moral poslušati v tujem jeziku, pri nas se ljudem jemlje stara, tisočletna pravica do besede božje v materinem jeziku! Toda kratiti narodne pravice spada tudi pod zapoved „Ne kradi!“ O srečni Bretonci, ki se jim ni treba puliti za vsako mrvico narodnih pravic!

DNEVNE NOVICE IN DOPISI

Brdo pri Zili. Tudi pri nas smo že šli na delo, da popravimo to, kar nam je vzela vojska. V jeseni smo dobili 3 lepe zvonove od Samasse iz Dun. Nov. Mesta. Manjka nam samo veliki zvon. Tudi orglje so bile gospodom prevelike za našo faro, vzeli so velike cinaste piščali, kar bo tudi treba popraviti. Lepe jaslice smo kupili za našo cerkev. Jaslice so krasno delo g. Domenika iz Solnograškega. Električno luč bomo dobili. Centrala že stoji v Lušju, drogi so postavljeni in po hišah je delo tudi večjidel izvršeno. Samo cevi in stroji nam še manjkajo. Ako bomo te dobili, pa bo posvetila luč v naše izpraznjene hleve in prazne listnice. — Kar se tiče narodnega gibanja, je pri nas vse mirno. Nemci, dobro vedo, da smo sojeni na smrt, nam pustijo še malo veselja. Ako ne bo pravočasne pomoči, izpolnilo se bo, kar je bivši deželni predsednik g. Lemiš govoril enkrat po plebiscitu. Svetoval je Nemcem, naj se spravijo s Slovenci in živijo mirno z njimi: „Toda skozi šolo in cerkev glejmo, da se besede Slovenca Jarnika izpolnijo. Jarnik je pisal, da bodo Slovenci v vsakih sto letih za eno miljo (dve uri) potlačeni nazaj!“ Kakor kaže, bomo mi na Brdu kmalu na vrsti. Zjokal bi se človek, če bi ne pomislil, da imamo bistre glave in trde kosti, pa najboljšo voljo, kljubovati vsem hudičem in ostati to, kar smo bili stoletja — slovenski Zilani.

Žvabek. V adventu smo spremili k zanjemu počitku 20letnega Franca Potočnika, pd. Kovačevega. Rajni je spravljal smrekove plohe z gozda. Na ledu zdrkne in smreka pade na njega. Njegov brat prihiti in vidi, da je ves s krvjo oblit. Dvigne ga ter ga spravi proti domu. Pokličejo zdravnika, a pomoči ni bilo več. Dan navrh je umrl. Bratom in očetu iskreno sožalje!

Mučenik iz Kožentavre. Ne čudite se, da se tako redko javimo. Pri nas je namreč orožniška postaja. Ponosen sem, da ima naš Stravhar 4 mesece zavora. Zadnji mesec mu hočejo odstopiti, seve v nadi, da postane dajčgesint. A Stravhar jim je ponosno odvrnil: „Meine politische Strafe will ich vollenden!“ To je junak! Ko sem to čul, sem sklenil iti takoj za njim, da ne bo Stravhar sam. Revni Tevžan.

Velinja vas. Oh, kak grenak tožen, je ločitev zadnji čas, tako je donela žalostinka, katero je pel bilčovski pevski zbor dne 24. jan. t. l. na pd. Rupejevem domu v Velinji vasi. Da, zares tožna je bila ločitev, kajti hišo je zapustila mati, katera ni bila samo mati svojim otrokom, ampak mati je bila vsakomu, kateri je prišel v Rupejevo hišo. Njen prijazni nastop, njena postrežljivost in radodarnost, to so bile čednosti, s katerimi se je prvi hip prikupila vsakomur. Dasi je vsakemu rada postregla, obdarila vsakega reveža, vendar pri Rupeju ni manjkalo ničesar. Njeno radodarnost je Bog s svojim blagoslovom poplačal. A pri vsem tem je bila rajna tudi krščanska mati in zavedna Slovenka. Znala je svoje otroke vzgajati v strahu božjem ter ob enem tudi v ljubezni do naroda slovenskega. Da je to res, pričajo njeni 4 sinovi in 3 hčere. Nad vse veličasten je bil njen pogreb, ki se je vršil ob asistenci bilčovskega in kotmirškega čg. župnika. Gosp. župnik Štih se je v ganljivih besedah poslovil od rajne. Pevski zbor

li je pa na grobu še zapel nagrobnico „Nad zvezdami“. Vrla mati, počivaj v miru!

Led. V časih, ko še ni bilo železnice, je bil Led še imeniten kraj. Na Ledu pri Svetuju je bila pošta, po državni cesti so se pomikali težko obloženi vozovi. Zdaj je cesta prazna in Led malo znana vas. Lansko leto je bilo prodano veliko Svetejevo posestvo. Prišli so novi lastniki od neke iz Nemškega. Zdaj pa bi radi kupili kar celi Led. Prej so govorili, da bodo posestniki dobili gozd nazaj, ali vsaj pravico do paše, stelje in drv v gozdovih barona Helldorfa, zdaj pa se prodajajo še nova kmečka posestva. Prej so rekli, da bodo zopet obnovili kmetije tam, kjer so jih grofje in baroni pustili razpasti, zdaj pa se kaže, da bo veleposestvo pokupilo še nove kmečke grunte. Kako more kmet shajati, če nima gozda? Če mora kupovati drva, steljo in nima paše? Če mora mali posestnik dati na leto za drva in steljo pol milijona kron, bodisi v denarju ali v blagu? Časih je dal po 15 jajc ali troje pišet na leto, pa je smel v gosposkem gozdu nasekati drv in nakositi ali nagrabiti stelje, zdaj pa mora vse to plačati po dnevnih cenah in se mu samo iz milosti dovoli mal popust. Kmet je steber države. Da bo kmet ostal lastnik svoje zemlje, da bo mogel živeti na svoji zemlji, mora zanj država v prvi vrsti skrbeti.

Bilčovs. Čital sem članek v 4. števil. „Kor. Slovenca“, naslovljen na vse, ki so dobre volje. In ravno sem tako malo na volji, pa si mislim, no, bom pa še jaz kaj povedal! Tristo medvedov, saj nas je vendar še precej Slovencev na Koroškem, ali je res mogoče, da smo tako lenuhasti, da tako šparamo tinto in nič ne pišemo. Tako majhen list in samo enkrat na teden, a še tega mora urednik tako klanfati skupaj. He, bratje Korotanci, oglasite se! Sedaj v pustu se pač marsikje kaj dogodi. Mi Bilčovčani res radi povemo naše novice. Niso ravno prezanimive, vendar dragi čitatelji naj nam ne zamerijo. Mi si pač mislimo, če smo mi radovedni, kaj se godi drugod, gotovo tudi drugi radi vedo, kako je pri nas. Torej res ne šparajte črnilo, drugače bo nekoč rekel naš urednik na Dunaju: Fitigot, šöne Gegend, vzel bo trebuh, ki ga je pustil zunaj, predno je šel Dunaj in jo bo mahnil drugam. Ker urednik je vsak zelo radoveden. Vse bi rad izvedel, če pa le malo ali nič ne izve, tedaj ga pa prime tista bolezen, kateri pravimo dolg čas. Torej skrbimo, da mu ne bo čas predolg, naš list pa zmiraj krajši. Več dopisov, več požrtvovalnosti, več naročnikov in naš dečko „Kor. Slovenec“, kateri je sedaj v tretjem letu, bo rasel in se razvijal v krepkega fanta, koji bo naš ponos. Tudi sedaj v pustu, ko se boste zabavali, veselili in mogoče tudi plesali, pustite eno uro prej ples, pišite kaj v „Kor. Slovenca“, postojna bo itak plačana, saj bi godec še več stal. No pa brez zamere. Pust je in človek je tudi rad malo bolj pust v tem času.

Mala Gora pri Bilčovsu. Visoko nad Bilčovsom stoji cerkva sv. Helene. Proti severu od cerkvice se razprostirajo zaraščeni gozdovi, proti jugu se pa odpira včesu krasan razgled v lepo našo Rožno dolino. Na ta prijazni hrib sta v nedeljo 21. jan. t. l. korakale dve gručli ljudi. Med njimi je bilo prav veselo razpoloženje, vse je vriskalo in celo godba se je slišala. Pa kako tudi ne, saj je vendar v prvi gručli, ki je stopala iz Male Gore proti cerkvi, stopala nevesta, v drugi, prihajajoči iz Vesave, pa je bil mladi ženin. Marija Rabič, pd. Bistrinja, ni mogla sama gospodariti, zato si je izbrala gospodarja J. Stingerja iz Vesave, ki sta si pri sv. Heleni obljubila zakonsko zvestobo. Nevesta je bila požrtvovalna članica in odbornica tuk. izobraževalnega društva. Za vse naj je bo izrečena prisrčna hvala. Ob enem pa upamo, da bo nam z svojim možem ostala še nadalje zvesta. Bog živi, na mnoga leta!

Borovlje. Dragi „Kor. Slovenec“! V eni zadnjih števil si pozivljaj vse Slovence od Zgornje Zile do Spodnje Podjune, naj ti poročajo in pridno pošiljajo dopise in raznovrstne novice. To je vzdrnilo mene in poročal ti bodem celo imeniten novico. Tu se je ustanovil nov pevski zbor „Alpenland“ pod vodstvom gospoda J. K. Ta pevski zbor rad pre-

peva zvečer in dela tukajšnjem prebivalcem podoknice. Ko sem šel neki večer se malo sprehajati na mrzli zimski zrak, naletim ravno na ta pevski zbor, ki je tako ganljivo prepeval, da sem mislil, da že priromajo vrane iz Laškega nazaj. Priporočam temu pevskeemu zboru, da malo svet pogleda in tam pokaže svoje glasove, morda si dobi še kak „pantelj“ na svojo fano. V Borovljah ga ni zaslužil in Borovljanci smo še tako ponosni, da take pevske zборе vzamemo samo v pustu na obisk.

Št. Lipš pri Žoneku. (Poroka.) Pušnikova Mojca se je že naveličala samevati, začela je hrepeniti, da bi s kom delila delo in skrbi gospodarstva in ker je pa tudi že vse pri hiši klicalo po gospodarju, si je izbrala v vsakem delu izvežbanega fanta, Kandurjevega Florjana. Poroki 4. februarja je sledil obed in vesela zabava na nevestinem domu. Mnogo sreče!

Tinje. Dobro, da ste nas v prejšnji številki opomnili, da se moramo mi Tinjčani tudi oglasiti pa povedati, kak naši zvonovi milo pojo. Pa še radovedni ste, al so že kaj plačani. Malo neradi povemo, pa nič ne de. Veste, smo imeli, pa še imamo jo! Tristo poličev! Zvonovi še niso plačani! Jaz sem že prej vedel, kaj bo! Ta veliki zvon, „Foltej“ mu pravimo, ta nas je moril, ta! Skoro v stolp ni hotel. No, nazadnje smo ga le srečno dobili gor. Po celi Podjuni ga zdaj slišijo, da buči: „Miljon, milijon...“ Pa še vi ste zvedeli na Dunaj. Še nekaj sem se spomnil! Vč. g. prošt imajo še veliko kart od zvonov. Zato bi vsem priporočal, da pišete po karte, samo 4000 K velja ena. Če bi pa kdo milijon poslal, bi bili pa še bolj veseli. Veste, karte so pa dve sorti, na enih samo zvon, na enih pa dečle tudi zraven, pa še fejest dečle so! Če je Rutarjev Jur še v taki zadregi, naj kar po karte piše, pa si zbere eno, dobrih žen najlepšo muštro! Jaz jo že imam! Tinjčan.

Kotmara vas. Prvič so zapeli zvonovi v novem letu ter nam naznanjali žalostno novico, da našega Ropina v Voženici ni več med živimi. Izgubili smo zopet enega iz naše vrste, kajti rajni Ropin sč bili veren in zvesti svojemu maternemu jeziku, zato smo jih tudi spoštovali. Bog jim bodi milosten sodnik! Vsem sorodnikom izrekamo iskreno sožalje.

Šteben pri Beljaku. „Druge naše stvari, naj so dobre ali slabe, so negotove; samo smrt je gotova,“ pravi sv. Avguštin. In ko pride zadnja ura življenja, ne more se odložiti niti za trenutek. Tako so dne 24. januarja t. l. izdihnili svojo blago dušo daleč naokoli spoštovana in od svojih otrok in vnukov prisrčno ljubljena Trupijeva mati, gospa Marija Galob, po kratki bolezni, prevedeni s sv. zakramenti. Kot dobra krščanska mati so postavili temelje trem srečnim družinam. Bili so duhovna mati ob primiciji čast. gosp. župnika Trunka. Veličasten pogreb, kakoršnega Štebenj že dolgo ni videl, priča o spoštovanju do umrle. Domači pevci so jim zapeli na domu in na pokopališču v slovo. Čast. gospod župnik Ožgan pa so v lepem, k srcu segajočem nagrobnom govoru stavili za vzgled vrline rajne Trupijeve matere in njim zagotovili trajen spomin. Pd. Rjanovi, Trupijevi in Držucovi rodbini naše sožalje!

Št. Janž v Rožu. (Občni zbor.) V nedeljo dne 28. t. m. se je vršil v domači gostilni pri Tišlarju redni letni občni zbor slov. kat. izobr. društva, kateri je bil posebno od moških dobro obiskan. Žensk je radi nekega shoda Marijine družbe precej bilo zadržanih, da se ga niso mogle udeležiti. Predavala sta č. g. župnik Stare in načelnik društva g. Lapuš. Občni zbor je otvoril g. predsednik. Poročal je o svojem delovanju ki je pač zahtevalo mnogo požrtvovalnosti. Naglašal je, da se nahajajo v društvu neki osebni prepiri in je z ozirom na to bil že pripravljen odstopiti od načelstva. Tega bi nam še manjkalo! Poravnajmo te osebne stvari, ki ne spadajo v društvo in ne bodimo nevhvaležni! Nato je bila na predlog navzočih izrečena gosp. načelniku soglasno zaupnica. Sledila so poročila posameznih odbornikov. Delovalo se je pridno. Čeravno včasih z velikimi težkočami. Načelnik in odborniki! S ponosom lahko pogledate nazaj na vaše delovanje v minulem letu. Zatem se je prešlo navolitev odbora. Ostal je z majhno

spremembo še stari odbor, kar je čisto naravno. Po volitvi so predavali čg. župnik Stare o kulturnem in gospodarskem pomenu društva. Poslušalci so pazljivo sledili njihovim besedam, katere so prav gotovo padle na rodovitna tla. Bodi č. g. župniku še enkrat izrečena prisrčna zahvala! Ob koncu je mladi domači pevski zbor pod vodstvom gosp. Müllerja zapel par lepih pesmi. Nato so se zborovalci mirno razšli. Z. B.

Borovlje. Star pregovor pravi, da čez sedem let vse prav pride. Pri nas se je pa marsikaj dogodilo, kar nikakor ni čakalo na sedmo leto. Prišlo je veliko prej. Dobro se se spominjamo, kakor se je ravno sedaj pred dvema letoma vrglo štirinajst delavcev tukajšne tovarne na cesto, edino radi tega, ker so bili Slovenci. Bili so najmarljivejši delavci tovarne ter nekateri delali tam že do 30 let. Kako so bili ti tedaj zasmehovani in psovani, ni mogoče popisati. Danes, torej po dveh letih, pa je prišla vrsta na tiste, kateri so tedaj naše ljudi najbolj zaničevali. Danes frkajo ti največji razgrajči iz iste tovarne ter bodo občutili na lastnem telesu to, kar so storili pred dvema letoma drugim. In vi piliji nemškutarji, ali še veste, kako ste nam po glasovanju nastavliali krampižarje ter nas horukali čez Ljubelj? Danes ste pa prvi, ki greste prosit Jugoslavijo dela in kruha! Ni naš namen se vam posmehovati, ker taki ninafci mi nismo, ampak povedati vam hočemo čisto tiho na uho, da bi bilo veliko boljše, da bi prej te krampižarje sami shranili, ker bi gotovo sedaj lažje prišli čez Ljubelj. Ne bilo bi vam treba nadelgovati čuše, naj vam pripomagajo črez! In od tega časa je šele dve leti, kaj bo šele v sedmih!

Lipica. Most čez Dravo je še vedno zaprt. Že pred enim letom so postavili lesenega, ki naj bi služil za podlago, da nanj položijo železnega. Železje je že tu, treba ga je le postaviti in most je gotov. Zdaj pa leži že več mesecev železje ob Dravi in nihče ne ve, kako dolgo ga bodo še pustili ležati. Ljudje pa most rabijo in že težko čakajo, kdaj ga bodo popravili. Govori se, da bodo obmejne občine poslale na vlado prošnjo, naj se most že vendar popravi in odpre. Res zadnji čas bi že bil. —

Dobrlavas. Tretje leto že živimo mi „srečni A-conarji“ v blaženi Avstriji, od katere smo prejeli pred plebiscitom toliko lepih in zlatih obljub. Ne bo nič davkov, kmet gospod bo narekoval svojim pridelkom visoke cene, veliko je industrije, ki bo napol nastonj. In kako je sedaj? Ravno nasprotno, davki se že oglašajo zelo občutno in bodo zmiraj višji. Še celo taki gospodje, ki imajo indeksne milijonske plače že jamrajo, da bo to neznošno. Kako šele mali kmetje in kajžarji, posebno, ko so večinoma slabe letine, da niti kruha ni. Neki tukajšni gospod je rekel kmetu: še tvoji otroci in otroci otroci bodo plačevali za to spufano Avstrijo. Kmeta vidijo samo tedaj, ko je treba plačati in pri volitvah. Kadar pa bi bilo treba pomagati, se mu posmehujejo. — Ljudstvo sicer že spoznava, da je bilo pri plebiscitu ogoljufano, a kaj, ko je prepozno. A še ni toliko možato in odločno, da bi zapeljivcem obrnilo hrbet. Dosti jih bo še zanaprej capljalo za svojimi škodljivci... Dober tek!

Št. Jakob v Rožu. (Smrt.) Kar naenkrat po kratki in mučni bolezni je dne 2. jan. 1923 pobrala smrt iz naših vrst vzglednega, krščanskega in narodno zavednega moža, Janeza Hamerschala, pd. Donišča v Kotu. Bil je vzoren oče svoji družini, dober gospodar in vedno v vrstah boriteljev za naše pravice. Kako je bil priljubljen, je pokazala ogromna množica žalujočih, ki mu je izkazala zadnjo čast. Bridka izguba za ženo in dva še mladoletna otroka, katerim izražamo naše sožalje, bridka izguba pa tudi za nas. N. p. v m.

Bilčovs. Občni zbor tukajšnje čebelarke podružnice se vrši prvo postno nedeljo dne 18./II. t. l. pri Pomoču v Bilčovsu. Čebelarji, pridite vsi!

RAZNE VESTI

Podklošter. (Trg.) Zvezno ministerstvo za notranje zadeve in uk je povzdignilo vas Podklošter v beljaškem okraju v trg.

GOSPODARSKI VESTNIK

Gospodarske misli.

Zanesljivo požlahtnjujemo sadje le, če cepič ni odgnan. Ker pa črešnje začno že koncem januarja odganjati, je skrajni čas, da si narežemo cepiče že sedaj. Pazimo, da ne bo imel cepič cvetnega popja. Cepimo črešnje že koncem februarja. V splošnem je v navadi samo cepljenje črešenj. Čital sem pa pred kratkim v „Tirolskem kmetijskem listu“, da so tam poskušali kmetje tudi pri črešnjah s požlahtnjenjem za kožo in da se je izborno obneslo. Za kožo požlahtnjujejo tam aprila, ko se koža črešnje liči. Prednost požlahtnjenja za kožo bi bila, da ta način upotrebljavamo še le aprila in nam veter severnjak ne izsuši cepiče požlahtnjenega drevesa. Če pa drevo cepimo, moramo to pričeti že februarja, ker pri cepljenju pridejo samo robovi kože podloge in cepiča skupaj. Da robovi zrastejo, traja precej časa, in če bi to opravili pozno, ko solnce že pripeka, bi se nam cepič preje izsušil, predno bi se oprijel. Če požlahtnjujemo za kožo, pride večji del kambija podloge in cepiča skupaj. Zaradi tega se je ta način pri pečkastem sadju bolje obnesel. Pri koščičastem pa do sedaj ni bil v navadi, ker se koža tega ne liči dobro.

Požlahtnjujmo črešnje! Vsi naši domači jih radi jedo, ali tudi prodamo jih lahko. Imeti moramo različne vrste, zgodnje in pozne, da jih bomo lahko dalje časa uživali in prodajali. Tudi suše jih ne hod. Istotako tečne so tudi črešnje konzervirane.

Tudi cepiče drugih sodnih vrst si nabavimo predno sadje odžene. Naš sadni vrt naj ima tudi par sliv, mirabel i. t. d. Na Koroškem imamo povsod samo drobne vrste čespljev. Ta ali oni sadjar ima mogoče debele. Nabavimo si od njega cepiče teh. Debelejše česplje menda dobimo že tedaj, če mlado čespljevo drevo presadimo.

Ker smo že pri češpljereji, zatopimo se malo globlje v njo. Tudi čespljevo drevo potrebuje sadjarskega negovanja. Kar vidimo na Koroškem, to niso češpljevi vrtovi, temveč češpljevi gozdovi.

Vsako sadno drevo potrebuje za rast potrebne prostora in solnca. V naših češpljevih gozdivih pa nima ne eno, ne drugo. Zato pri nas češplja tako slabo rodi, da sem slišal pri čemur, da češpljo, ko je obrodila, lahko posekamo, ker do tistega leta, ko bo zopet rodila, že lahko mlada dorase. Da primanjkuje češplji v naši goščavi prostora, vidimo že na tem, da drevo, če ga magnemo na stran, lahko izrujemo iz zemlje, ker ima samo en veliki postranski koren. Ina pa drevo dosti prostora, razvijejo se korenine na vse strani enakomerno.

Presajajmo toraj mlade češplje na prosto in dajmo jim vsaj po 2½ m na vsako stran prostora! Na ta način bo drevo razvilo košato krono, ki nam bo rodila več kakor 5 dreves v goščavi.

Naš češpljev pridelek pa ne žgimo v strupeno žganje, temveč posušimo ga v sadnih sušilnicah! Češpljevi „nudešni“ in suhi kuhani češplji so gotovo izborna jed.

Že v eni lanskojesenski številki našega lista smo čuli, da je najprimernejši čas za sajenje sadja jesen. Da ima kmet tudi več časa v jeseni, kakor pa spomladi, ko se prične delo na polju je pa tudi jasno. Vkljub temu pa menda nobeden sadjar še ni opravil tega dela. Opravimo toraj to delo vsaj sedaj po zimi. Samo če je prehud mraz, ne smemo trebiti sadno drevje, drugače pa lahko celo zimo. Spomladi je posebno hrušvevo cvetno popje že močno odgnano, ki se seveda pri trebenju lomi.

Vanjske stene naših slovenskih domov so skoraj povsod prazne. Okrasimo njih solnčne strani z vinsko trto, marelicami ali pritličnimi hruškami. S tem bodo naši domovi bolj privlačni. Dobili bomo pa tudi lep pridelek.

Bodimo v vsakem oziru napredni. Varčujmo, kjer je varčnost na mestu! Ne trosimo denar za stvari, ki nam ne neso nobenih obrestí! Predno izdamo za kako stvar denar, se

vselej vprašajmo, kaj mamó od dotične stvari. Ne štedimo pa, kjer vidimo korist, bodi si lastno ali občno!

Čudno je, če štedimo in zavlačujemo popravo kakega orodja ali strehe.

Tudi za narodne stvari nimamo vedno denarja. V gostilni ali tudi doma srkamo alkohol, ki nam ne prinese koristi. Piti po zimi mošt, je gotovo nepotrebna potrata. Pa tudi nabava zvonov iz gospodarskih ozirov v sedanjem času ni na mestu! — Med nami Slovenci na Koroškem je pač malo posestev, kjer bi lahko rekli, da je vse v redu. Dokler pa nimamo gospodarstva v redu, zalagajmo denar v to, ker nam bo to pranašalo obresti.

Zdihujemo, da so posli dragi. Zboljšajmo naše gospodarstvo in lahko jih bomo plačali. Povoščiti moramo tudi poslom človeka vredno življenje, ker tudi oni so naši in ustvarjeni po dobri božji. Darujmo za naš list in za naše dijaške, da nam bo voditelj in učitelj v borbi za napredek in narodni obstoj.

Ustvarimo si zadrugo za nakupovanje gospodarskih strojev in prodajo naših pridelkov, živinorejske in sadjarske zadrugo.

Vsak gospodar naj si naroči „Kmetovalca“ in mesečnik „Slovenski gospodar“. Kupujmo si različne gospodarske in živinorejske knjige. Pridimo že enkrat do prepričanja, da še noben ni padel kot mojster iz nebes. Kakor se mora nekateri z učenjem pripravljati za svoj poklic, tako se mora tudi kmet. Ko pride do tega prepričavanja in ko to tudi izvedemo, potem se nam ne bo več treba bati, da se Nemcem posreči zatreti slovanski živeli na Koroškem.

M. A.

Ker se drage delavske moči v kmetijstvu ne izplačajo, so upeljali v Ameriki za oranje parne stroje. Posledica tega je, da padajo cene konjev, kateri so se sedaj uporabljali. Konji se dobijo za 10 dolarjev, to je okoli 700.000 avstr. kron; večinoma jih pokoljejo in uporabijo za svinjsko krmo.

Po eksportni statistiki se je les izvažal iz Avstrije v doli 7.—14. oktobra l. l. sledeče: na Ogersko 154 vagonov, v Italijo 446 vagonov, v Nemčijo 1148 vagonov, v Švico 43 vagonov, v Jugoslavijo 4 vagonov. Za Koroško pride v poštev le Italija, ker so vozni tarifi preko Avstrije v druge države previsoki. Izvozna taksa znaša 6 zlatih kron za kubični meter. Cena okroglega lesa 200.000 K in črez, dila črez 530.000 K. Kakor izgleda, se bodo vigredi cene lesa zopet dvignile.

Posedstva stanejo na Češkem za jutro zemlje 3—4000 čeških kron: najemnina 100 kg rži za jutro zemlje in leto.

Borza. Curih, 6./II. Berlin 0,01¼, London 24,82, New York 530,50, Milano 25,75, Beograd 5,20, Praha 15,70, Dunaj 0,0074¼.

Dunaj 5./II. Dolar 70,100, lira 3342, češka krona 2100, dinar 670, marka 1,55 avstr. kron.

Trg 3./II. Pšenica za kg 4300—4400, rž 3850—4000, ječmen 2900—3100, oves 2600 do 2800, krompir 600—700 avstr. kron.

Na tiskovni sklad so darovali:

Ivan Jagovc, Homeliše 44.000 K; Paul Gasperc, Dvor 10.000 K; Josip Arnejc, trgovina z lesom v Podgorjah 20.000 K; dr. Franc Zeichen, kaplan v Pliberku 19.000 K; Maria Lužnik iz Galicije na grob „Kor. Domovini“ 2000 K; zbrani Slovenci pri Dravcu kot šopek na grob „Koroški Domovini“ 6000 K; Hobel Urban 2000 K; Traut Jurij 2000 K; Mohorjani Dobrlavas 50.000 K; nabrano o priliki shoda v Podravljah dne 21. januara t. l. 152.600 K; vesela družba na svatbi Marka Juha v Radišah 53.000 K; Radišan 10.000 K; Anton Warmut, Limarče pri Smohoru 300.000 K; Mišic Peter ml. Rikarjavas 5000 K; Alois Sirmik, Večnavas 500 K; Jožef Kap, Večnavas 500 K; Boštjan Smeričnik 1000 K; Matevž Smeričnik 500 K; Hutar Peter, Globasnica 500 K; Alois Cebul, Globasnica 1000 K; Konečnik Jernej, Šteben 500 K; Wutte Miha, Šteben 500 K; Kraiger Janez Šteben 2000 K; Rožank Suzana Šteben 1000 K; Eržen Janez, Šteben 4500 K; Markič Jurij, Šteben 1000 K; Košutnik Tomaž,

Šteben 5000 K; Konečnik Janez, Šteben 5000 K; Ruprecht Alojz, Šteben 5000 K; Darilo gospe Kraiger-jeve iz Štebna -ena kura- prodana potom licitacije o priliki igre v Globasnici 69.000 K. — Miha Oraže, Sele 10 D. Dodatek k zadnji zbirki v Borovljah 20 D.

Zbirka v spomin na 10. oktobra 1920:

Neimenovani, St. Jakob v Rožu 6200 K; vesela družba pri Rojaku v Pogrčah 12.000 K; Angela Ručigaj 2500 K; Krewalder, oče in sin 5000 K.

Listnica uredništva.

Dopis iz Olešenice zastarel. — Zavernik, Bače. Hvala, bom priobčil.

Zahvala

o priliki smrti in pogreba naše dobre nepozabne matere

Lize Ulbing,

ki jo je ljubi Bog nepričakovano poklical v boljšo večnost, se najpriščneje zahvaljujemo vsem mnogobrojnimi molilcem in pogrebem, nosilcem-železničarjem, domačim in še posebej dravskim pevcem tez zlasti preč. g. duh. svet. d. Truppe za tolažljivi nagrobni govor kakor tudi drugim 7 duhovnikom za udeležbo pri pogrebu, opraviu in osmici. Bog povrni vsem!

Podravlje dne 28. prosinca 1923

Peter, Tomaž, Karol, Gregor, Leopold, sinovi
Marija, Lizka, hčeri

Zamenjam otrto predivo

Lan in konoplje

za različne prtenine

Prodajam po znižani ceni:

Saharin 110 krat 300 tablet K 1820
Saharin 440 krat 10 g K 3080

F. MORY, Šmihel pri Pliberku 24.
Vzorci in cenik brezplačno na razpolago!

Proda se

iz proste roke

Ilepa kmetija

Radiše št. 12

Kupujem

vsakovrstne drve, trde in mehke kakor tudi stoječ les vsake množine.

Prodajam

na drobno in debelo drve vsake vrste, dostavim tudi cel vagon franko na katerikoli kolodvor

Cene zmerne! Potsrežba točna!

Franc Kropivnik, lesni trgovec
Borovlje Ferlach

Št. Jakob v Rožu!

Kvaterno nedeljo 18. t. m. ob 3 uri popoldne se vrši občni zbor „Čebelarskega društva“

Dnevni red: 1. volitev novega odbora, 2. pogo-vori in nasveti.

Čebelarji pridite!